

Arrest

**nr. 69 467 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, op 7 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 13 juli 2011 het Rijk binnen kwam, diende op 14 juli 2011 een asielaanvraag in. Dezelfde dag werd vastgesteld dat verzoekster voorheen in Zweden werd aangetroffen.

1.2. Op 4 augustus 2011 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de Zweedse autoriteiten, gelet op artikel 16.1.e van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde

land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoekster.

1.3. De Zweedse autoriteiten willigden bij schrijven van 12 augustus 2011 het terugnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 23 augustus 2011 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [R. H. N.]

[...]

van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zweden (1) toekomt, met toepassing van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 14/07/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat een dag eerder in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Irakese staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 10/06/1984.

Uit de vingerafdrukkencontrole van 14/07/2011 in het centrale systeem Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België reeds asiel had gevraagd in Zweden op 17/12/2008. Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor van 14/07/2011 op de dienst Vreemdelingzaken dat ze begin 2007 Irak heeft verlaten en naar Syrië is gegaan waar ze ongeveer een jaar zou hebben verbleven. In 2008 zou ze vanuit Syrië naar Turkije zijn gereisd om van daaruit verder te reizen naar Zweden via andere voor betrokkene onbekende landen. Betrokkene zou op 16/12/2008 in Zweden zijn aangekomen en vroeg er de dag nadien asiel aan. Betrokkene verklaart dat haar aanvraag werd afgewezen op 15/04/2011. Ze verklaart dat ze op 25/05/2011 Zweden heeft verlaten en per vliegtuig naar Irak is teruggekeerd. Betrokkene verklaart dat ze vervolgens op 12/07/2011 Irak terug heeft verlaten en naar het Verenigd Koninkrijk is gegaan. Op 13/07/2011 zou ze per trein van het Verenigd Koninkrijk naar België zijn gekomen waar ze de dag nadien asiel vroeg samen met haar twee minderjarige kinderen. Om de terugkeer naar Irak aan te tonen legt betrokkene een Irakese identiteitskaart voor afgeleverd op 08/06/2011, en een medisch attest uit Irak, eveneens gedateerd 08/06/2011. Noch uit de verklaringen van betrokkene, noch uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten voor meer dan drie opeenvolgende maanden zou hebben verlaten, en dat de verantwoordelijkheid van Zweden zou zijn opgehouden te bestaan volgens art 16.3 van de Verordening.

Op basis het Eurodacverslag en de verklaringen van betrokkene werd 04/08/2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Zweedse autoriteiten verstuurd. De Zweedse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 16/08/2011 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd voor betrokkene en haar twee minderjarige kinderen. Zweden ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Zweedse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Zweden onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire

bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Het feit, dat de asielaanvraag van de betrokkene door de Zweedse instanties werd afgewezen, impliceert niet dat haar asielaanvraag niet zou zijn behandeld volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Zweden haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Zweden kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig - voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Een terugkeer naar Zweden kan door onze diensten worden georganiseerd. De Zweedse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Zweden (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Haar schoonfamilie zou in Zweden wonen. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom zij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen, antwoordt ze hoorde dat ze hoopt om hier goed behandeld te worden op humanitair vlak en dat België het centrum is van Europa en men hier aandacht schenkt aan mensen uit Irak. Wat betreft deze motieven dient te worden opgemerkt dat de Belgische asielinstantie onder geen enkel beding kan voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Zoals eerder vermeld heeft Zweden de Conventie van Genève van 1951 ondertekend en is Zweden partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België.

In verband met de gezondheidstoestand vermeldt betrokkene dat ze een zeldzame medische aandoening heeft waardoor ze moeilijk kan stappen. Betrokkene legt hieromtrent medische documenten uit Irak voor (gedateerd 08/06/2011). Gezien betrokkene met deze aandoening reeds meerder reizen heeft ondernomen, zijn er momenteel ook geen aanwijzingen dat ze niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zweedse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse autoriteiten. (2)''

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-

handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Zij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat tegenpartij stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Zij meent dat er geen aanleiding is om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake asiel en internationale bescherming niet zouden respecteren. Zij meent dat er evenmin een reëel risico bestaat dat Zweden verzoekster zal repatriëren en zij zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Terwijl [de] realiteit er enigszins anders uitziet. Immers, uit bijgevoegde informatie blijkt duidelijk dat Zweden haar internationaalrechtelijke verplichtingen recentelijk niet altijd zo goed blijkt na te komen.

Uit het internetartikel van de BBC blijkt dat Zweden het beu is een ontvangstland te zijn voor asielzoekers. De Minister verantwoordelijk voor asiel meent dat deze reactie volgt uit het feit dat de EU-buurlanden niet solidair genoeg zijn (stuk 2).

Zweden heeft het niet alleen bij woorden gehouden, maar heeft daadwerkelijk de repatriëring van afgewezen Iraakse asielzoekers gerealiseerd ondanks de scherpe internationale kritiek en de uitdrukkelijke veroordeling door de UNHCR. De UN is immers van oordeel dat Iraakse asielzoekers van Bagdad internationale bescherming behoeven (stuk 3).

Dit asielbeleid ten aanzien van Iraakse asielzoekers werd nog eens bevestigd in het rapport van Amnesty International (stuk 4).

Het laatste rapport van het CGVS bevestigt eveneens dat Zweden na een opschorting van gedwongen terugkeer van asielzoekers uit Bagdad, opnieuw is overgegaan tot gedwongen terugkeer van deze groep. Nochtans is het standpunt van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens duidelijk: van gedwongen terugkeer naar Bagdad kan geen sprake zijn. (stuk 5, p.27).

Tegenpartij is niet zorgvuldig te werk gegaan in het nemen van haar beslissing en begaat dan ook een manifeste beoordelingsfout in die mate dat er, op grond van het voorgaande, niet kan besloten worden dat Zweden haar internationaalrechtelijke verplichtingen nakomt.

Internationaalrechtelijke verplichtingen van België:

België is niet alleen gebonden door de Verordening nr. 343, maar ook door het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens waarbij zij partij is.

Naast het verbod van onmenselijke behandeling in artikel 3 EVRM, bepaalt artikel 3 van het IVRK dat de belangen van het kind bij alle maatregelen betreffende kinderen de eerste overweging vormen.

Verzoekster is moeder van twee minderjarige kinderen. Op grond van de internationale rapporten is het belang in deze duidelijk dat zij niet terug moeten keren naar Irak waar zij riskeren slachtoffer te worden van blind geweld. Ondanks de aanwezigheid van minderjarige kinderen heeft Zweden geen bescherming toegekend aan verzoekster en haar gezin.

Betreffende de directe werking van artikel 3 IVRK, kan worden verwezen naar het arrest n° 12.070 van 29 mei 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hierin werd de directe werking van bepalingen uit het IVRK in Belgisch recht reeds bevestigd voorzover het betreffende artikel voldoende nauwkeurig en duidelijk is en de directe werking niet uitdrukkelijk werd uitgesloten door de verdragsluitende partijen. In casu is dit het geval zodat de directe werking van ingeroepen artikelen is aangetoond.

Verordening nr. 343:

Tegenpartij meent dat er op grond van artikel 3 §2 of artikel 15 van de Verordening nr 343 geen concrete basis is om de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen.

Artikel 3 §2 bepaalt dat België zich in elk geval bevoegd kan verklaren om de asielaanvraag van betrokkene te behandelen.

Het gaat hier weliswaar niet om een verplichting, maar wel degelijk om een mogelijkheid waarvan tegenpartij meent dat er in casu geen concrete basis om er toepassing van te maken.

Nochtans weze opgemerkt dat de toepassing van de Verordening niet blindelings kan worden ingeroepen. De situatie in Griekenland en de bijhorende veroordeling van België door het EHRM tonen dit duidelijk aan (MSS tegen België, arrest nr. 30696/09). In casu oordeelde het Hof immers dat Griekenland haar internationaalrechtelijke verplichtingen inzake asiel niet naleefde, dat tegenpartij hiervan op de hoogte was en toch overging tot uitwijzing naar Griekenland en zodoende zelf haar verplichtingen niet respecteerde. Er zijn dan ook meerdere elementen uit het arrest inzake MSS tegen België welke eveneens direct toepasselijk zijn op onderhavige zaak.

Uit voorgaande volgt dan ook dat tegenpartij zich schromelijk vergist wanneer zij meent dat er geen concrete basis is om de asielaanvraag van verzoekster te behandelen. Volgende argumenten ondersteunen deze stelling:

- Zweden komt haar internationaalrechtelijke verplichtingen niet na en heeft verzoekster reeds een negatief antwoord gegeven betreffende haar asielaanvraag welke werd bevestigd in beroep. Bovendien wijst Zweden, ondanks kritiek van het UNHCR, afgewezen asielzoekers uit naar Irak.

- België verleent, overeenkomstig de aanbeveling van het UNHCR, ten minste de subsidiaire beschermingsstatus aan Iraakse asielzoekers afkomstig uit Bagdad. Zij grondt de toewijzing van deze bescherming op het laatste rapport betreffende de veiligheidssituatie in Irak (stuk 5). Hieruit volgt duidelijk dat de veiligheidssituatie voor burgers in Bagdad zeer ernstig is gegeven het aantal slachtoffers.

- België is gebonden door artikel 3 van het IVRK en moet dan ook in haar beslissing het belang van de kinderen als eerste overweging in acht nemen. Niet-terugkeer naar Irak en toekennen van bescherming zijn dergelijke belangen.

- Blinde toepassing van de Verordening nr. 343 zorgde reeds voor een veroordeling van tegenpartij door het EHRM in de zaak MSS.

De concrete basis is dan ook meer dan aangetoond. Bovendien kan tegenpartij zich niet enkel beroepen op Verordening nr. 343 als absolute rechtsbron. Zij is eveneens gebonden door het EVRM en het IVRK. verdragen waaruit eveneens internationaalrechtelijke verplichtingen voortvloeien en welke zij niet zomaar naast zich kan neerleggen.

Verdragsconforme toepassing zou dan ook moeten hebben leiden tot een beslissing op grond van artikel 3§2 van de Verordening nr. 343 op grond waarvan tegenpartij zich kan bevoegd verklaren om de asielaanvraag van verzoekster te behandelen.

Het staat vast dat de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde beginselen en bepalingen schendt."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"[...]

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist dat, bij toepassing van de Dublin II Verordening, Zweden bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag.

In het kader van haar asielaanvraag, verklaarde verzoekster dat het de schuld van de Zweedse autoriteiten zou zijn dat haar man vermist is. Ze vervolgde de volledige verantwoordelijkheid te geven aan de Zweedse autoriteiten om voor haar kinderen te zorgen. Tenslotte verklaarde ze: ik wil dat ze mijn man terugvinden, ik wil dan met mijn man terugkeren naar Zweden.

België zou volgens verzoekster haar asielaanvraag dienen te behandelen aangezien België het centrum van Europa is en er aandacht geschonken zou worden aan mensen uit Irak.

Verwerende partij heeft de eer te stellen dat ze derhalve, zoals de bestreden beslissing uiteenzet, geen specifieke elementen aangehaald heeft waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Immers, het komt niet aan verzoekster zelf toe om te kiezen waar haar asielaanvraag behandeld dient te worden, wat een ontkenning zou zijn van het objectief dat Europa voor ogen heeft in

de Dublin II Verordening, waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

Verwerende partij heeft de eer de aandacht te vestigen op het feit dat verzoekster zelf verklaard heeft te willen terugkeren naar Zweden. Voorts heeft ze geen enkele verklaring afgelegd d[ie] zou wijzen op een slechte behandeling door de Zweedse autoriteiten in het kader van haar asielaanvraag. Een schending van het kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

In de beslissing werd derhalve op correcte wijze gesteld dat er geen concrete basis is om haar asielaanvraag in België te behandelen op grond van artikel 3§2 of artikel 15 van de Dublin II Verordening, waardoor België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zweedse autoriteiten toekomt.

Verwerende partij heeft, voor zover verzoekster in het verzoekschrift kritiek geeft op de Zweedse autoriteiten en de behandeling van asielzoekers, de eer erop te wijzen dat Zweden naast lidstaat van EU, ook lid is van de Raad van Europa en onderschrijver is van de Vluchtelingenconventie.

Uit geen enkel objectief gegeven kan worden afgeleid als zou Zweden zijn aldus onderschreven internationale verplichtingen niet nakomen.

Verzoekster maakt niet duidelijk in welke mate het recht op asiel haar in Zweden in de weg zou staan en haar leven er in gevaar zou zijn. Nog minder maakt verzoekster aannemelijk als zou zij bij overdracht aan Zweden gerefouleerd worden naar haar land van herkomst, Irak.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat verzoekster haar rechten in Zweden dient uit te putten, en zo zij er onregelmatig zou worden behandeld of zo haar asielaanvraag er niet zou worden behandeld - wat geenszins vaststaat - kan zij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog zijn recht te bekomen.

Verwerende partij merkt daarenboven op dat het niet opgaat om zonder meer een vergelijking te maken met het arrest van het EHRM In de MSS zaak, nu deze enerzijds op geen enkele wijze gelijkenis vertoont met verzoekster zaak, en nu het niet is omdat het arrest MSS gevelde werd, dat de Dublin II Verordening niet meer van kracht zou zijn.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

[...]

De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en verzoekster toont niet aan op welke wijze de door haar vooropgestelde wetsbepalingen en verdragsartikelen geschonden worden.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden, aanwezig zijn [om] aan [te] nemen dat zij in het land waar-

naar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster brengt in het middel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan, zodat de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen, (cfr Arrest RVV nr. 25.952 van 10 april 2009 in de zaak nr.32.765). Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat er voor haar persoonlijk een reëel risico op een slechte of incorrecte behandeling dreigt, en dit allerminst gezien de garanties verleend door de Zweedse overheid. Ze verklaarde immers zelf te willen terugkeren naar Zweden. Het voorleggen van algemene rapporten wijst er niet op dat verzoekster zich in een situatie bevindt die een mogelijke schending kan inhouden van artikel 3 EVRM."

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekster stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van de verordening 343/2003/EG.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat zodra een asielaanvraag is ingediend de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt dient over te gaan tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

In verordening 343/2003/EG zijn de criteria vastgelegd die dienen toegepast te worden om vast te stellen welke Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en wordt bepaald in welke gevallen een Staat een terugnameverplichting heeft.

Artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG bepaalt het volgende:

"1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

[...]

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

Verzoekster betwist niet dat zij eerder in Zweden verbleef, alwaar een eerste asielaanvraag werd afgewezen, en dat zij het grondgebied van de Staten die gebonden zijn door de verordening 343/2003/EG minder dan drie maanden heeft verlaten, zodat in beginsel de Zweedse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag en zij, gelet op artikel 16.1.e van voormelde verordening, door de Zweedse autoriteiten dient teruggenomen te worden.

Zij betoogt evenwel dat de bepalingen van de verordening 343/2003/EG ondergeschikt zijn aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM en dat de Zweedse autoriteiten hun verplichtingen die ingevolge deze bepaling op hen rusten niet altijd goed nakomen. Zij stelt dat het UNHCR van oordeel is dat Iraakse asielzoekers die afkomstig zijn uit Bagdad internationale bescherming behoeven

en dat de Zweedse autoriteiten afgewezen asielzoekers die afkomstig zijn uit Bagdad reeds gedwongen hebben teruggestuurd. Zij benadrukt dat in een rapport van Amnesty International de repatriëring van afgewezen Iraakse asielzoekers wordt bevestigd.

De Raad merkt op dat verzoekster met deze uiteenzetting en de verwijzing naar een aantal documenten niet aantoont dat verweerder verkeerd zou geoordeeld hebben dat de Zweedse autoriteiten de asielaanvraag van verzoekster zullen behandelen volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten en dat er dus geen aanleiding is om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen, niet zouden respecteren. Noch uit de verklaringen die verzoekster aflegde toen zij door verweerder gehoord werd, noch uit de door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde stukken blijkt immers dat de asielprocedure in Zweden niet zou voldoen aan de strenge criteria die opgelegd worden door de Europese richtlijnen. Verweerder motiveerde voorts terecht dat het loutere feit dat een eerste asielaanvraag van verzoekster door de bevoegde Zweedse instanties werd afgewezen op zich niet toelaat te besluiten dat deze asielaanvraag niet zou behandeld zijn volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielaanvragen. Het feit dat het UNHCR op algemene wijze aangeeft van oordeel te zijn dat Iraakse asielzoekers uit Bagdad internationale bescherming behoeven en verzoeksters stelling dat dit ook het standpunt is van het EHRM – zonder dat hierbij evenwel wordt weergegeven in welk arrest dit zou staan – laat evenmin toe te besluiten dat de asielprocedure in Zweden niet deugdelijk zou zijn en dat de Zweedse autoriteiten, om redenen die eigen zijn aan de situatie van een bepaalde asielzoeker en na een individueel onderzoek, niet tot een ander besluit kunnen komen. De aan de Raad voorgelegde stukken laten ook niet toe vast te stellen dat de stelling van verweerder dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er een reëel risico bestaat dat de Zweedse autoriteiten haar zullen repatriëren, *“indien niet, dan wel niet afdoende is vastgesteld of zij bescherming behoeft”* incorrect of kennelijk onredelijk is. Door stukken aan te brengen waaruit blijkt dat Iraakse asielzoekers van wie werd vastgesteld dat zij – na een individueel onderzoek waarvan de kwaliteit niet ter discussie wordt gesteld – geen beschermingsstatus behoeften gerepatriëerd werden naar hun land van herkomst, weerlegt verzoekster voorgaand standpunt immers niet. Verzoekster brengt verder stukken bij die de stelling van verweerder bevestigen dat een afgewezen asielzoeker in Zweden steeds een beroep kan doen op artikel 39 van het procedurereglement van het EHRM om een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst op te schorten en de Zweedse autoriteiten in afwachting van een beslissing van het EHRM ook effectief de terugkeervlucht annuleren. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat verzoekster zelf nooit gedwongen werd gerepatriëerd naar Irak, doch verklaarde zelf om medische redenen op 25 mei 2011 te zijn teruggekeerd naar dit land. Daarnaast moet worden benadrukt dat zij, toen zij gehoord werd, ook niet aangaf bevreesd te zijn dat de bevoegde Zweedse diensten haar in strijd met artikel 3 van het EVRM zouden repatriëren naar Irak. Verweerder werpt in dit verband terecht op dat verzoekster zelfs uitdrukkelijk verklaarde, na te zijn herenigd met haar echtgenoot, te willen *“terugkeren naar Zweden”*.

De uiteenzetting van verzoekster laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.3.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Daar niet ter discussie staat dat Zweden een land is dat een kwaliteitsvolle asielprocedure kent en waar er een toegang bestaat tot onafhankelijke rechterlijke instanties, kan immers niet geconcludeerd worden dat er een reëel risico bestaat dat verzoekster dreigt onderworpen te worden aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen indien zij wordt overgebracht naar Zweden. Uit het door verzoekster aan de Raad voorgelegde verslag van Amnesty International blijkt voorts dat de Zweedse autoriteiten aandacht hebben voor de eventuele risico's die asielzoekers in een bepaald land kunnen lopen. Verzoekster kan, aangezien zij niet aannemelijk maakt dat de asielprocedure in Zweden ernstige gebreken vertoont, waardoor het risico bestaat dat de nood aan bescherming van een asielzoeker niet of niet op een kwaliteitsvolle wijze met respect voor de internationale normen wordt onderzocht, en aangezien er in Zweden een toegang tot de (internationale) rechtscolleges mogelijk blijkt te zijn ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van het EHRM van 21 januari 2011 met nummer 30696/09.

3.3.4. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat het genoemd artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). De verwijzing van verzoekster naar een arrest van de Raad inzake de toepassing van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

3.5.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK